

“Em sẽ mãi đợi tôi không...”

Đó là một câu hát từ Forever - Stratovarius. Rất nhiều năm, rất nhiều lần, tôi đã nhắm nó suốt.

Đó là câu hỏi, là lời tự tâm, hay sự mong chờ tha thiết... tha thiết mong mỏi, đâu đó trong cuộc đời này vẫn có người sẽ đợi mình.

Một tiếng thở dài, nhắm mắt, đó có phải là bình yên.

...

Khi tiếng guitar của Ural vang lên giữa đêm muộn, khúc buồn của Lament dường như đã được hạ cánh đúng lúc rồi. Tiếng thở than, tiếng nấc nghẹn ngào, tiếng gào thét xoáy vào những tâm hồn mang đầy lỗ hổng. Có những mảnh bọc mạnh mẽ và dày dặn đến thế đó, một bức tường kín bưng. Nhưng thật ra... bức tường đó, những mảnh bọc đó, tất cả những thứ tạo nên chúng... đều vỡ vụn cả rồi. Có thể từng mảnh vụn đó vì quá đẹp để nên đôi khi vẫn khiến người khác nhầm lẫn đó là một bức tranh kì công đã hoàn thiện.

Một bức tranh hoàn thiện.

Mỗi khi nhắm mắt lại, tôi vẫn nghĩ đến một người nào đó đang đưa tay nhẹ nhàng chạm vào, bức tường dày cộm nhưng có lúc lại mỏng như lớp vỏ kén đầu tiên được tạo nên. Đó là ảo giác, hay cảm giác của sự mong mỏi, chờ đợi. Trái tim con người ta có lẽ cũng như thế, tìm thấy bình yên sẽ không còn nghĩ đến phải gắng sức gồng mình, cũng sẽ trở nên mỏng manh như thế.

Giả khi không tìm thấy sự an toàn nào vừa vặn với mình, không còn đủ sức gắng gượng cũng sẽ đành buông xuôi.

Khi lồng ngực không còn đủ chỗ trống để nén những thở than, nó sẽ tự biết gào lên, gào trong câm lặng như cách Ural đã dùng để điểm lên những nốt nhạc ai oán của Lament.

Gào lên rồi im lặng, nấc lên rồi yên lặng. Nền nhạc màu xám cháy dài trên bề mặt kiếp người vô tận.

Một ngày nào đó, ở một nơi nào đó, khi cảm xúc đủ đầy, ngôn từ sẽ không còn là thứ ngôn ngữ chủ lực của con người. Dù là hạnh phúc, hay khổ đau

Bạn đang mơ với 1 bộ óc đang tỉnh ^^

Maybe. Hôm nay bị phê rượu nên thế bạn à

Chuận

cảm xúc lẫn lộn...

Wow là từ đầu tiên thốt ra, vì rất rất lâu rồi mới bắt gặp và đọc những cảm xúc về Lamentos từ một người đàn ông.

YEEssss

Đằng ấy làm mình bất ngờ hơn vì biết lament uaral. Vì nhạc rất dung dị. Ko phải ai cũng nghe đc. ^^ . Cảm ơn bạn

Đúng là không nhiều người cảm được Lament nói riêng và Doom Metal nói chung. Nhưng ai cảm được thì mình biết là tâm hồn họ rất có chiều sâu . Không hơi hợt, đặc biệt lại là đàn ông nữa .

Mình đã từng một lần viết cảm nhận về bài đó trên đây . Lâu rồi không nghe. Bạn lại làm

mình có cảm xúc nghe lại nó. Phải cảm ơn bạn mới đúng ^^.

Thật khó để đánh giá cảm nhận được âm nhạc hay dòng nhạc nào đấy, tuy nhiên nếu cảm xúc mà bắt gặp được một ca khúc nào đó thì vô tình bị cuốn vào nó. Chứ nếu tâm trạng khác thì nghe nó thật khó ấy.

Có lẽ mình nên tìm lại bài viết đó của bạn vì vô tình được trùng khớp vs quá khứ của đằng ấy. Có lẽ bạn là người đam mê về âm nhạc. Cái đó mình học hỏi bạn nhiều thêm.

Nếu bạn có hứng thú thì Bạn vào phần Quà tặng âm nhạc, lội xuống dưới chắc sẽ tìm thấy đó. Nhưng được viết dưới một cái nick khác nhé . Chỉ là vài dòng ngắn gọn thôi, không có gì đặc biệt. Thật sự Không thể nhớ duyên nào dẫn mình tới bài hát đó, chỉ nhớ là lúc nghe tiếng ghita khúc intro là đứng hình vài giây.

Đừng cố nhớ làm gì. Bắt gặp mới hay và mới mẻ bạn ạ. Để mình tìm xem nha. ^^

“Tiếp đó, tiếng guitar chùng xuống. Giọng bass trầm đục, khàn khàn của một người đàn ông tuyệt vọng đi thẳng vào tâm hồn con người. Tôi cũng ko biết nên nói như thế nào. Nhưng gần như đó là những lời tâm sự. Về một tình yêu không bao giờ trở lại... Một trái tim đã vỡ tan... A broken heart”. Hay rất hay

Cảm ơn bạn. Đang nằm nghe lại bài hát qua cái loa Marshall classic. Sự pha trộn ko tệ ^^.

Bạn ngủ ngon

^^ ngủ ngon nhé